

Van Sambeek
Bloed, zaad en tranen

2011
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Evelien

Ik moet ze in de lucht houden. Al die ballen. Maar het zijn er te veel en ze zijn te zwaar. Loden kogels zijn het geworden. Als een kogelstoter draai ik rondjes om ze één voor één van me af te slingeren. Eenmaal geland stuiteren ze terug, als een boemerang, om me alsnog te vermorzelen.

Asociaal ben ik geworden. Op de reünie van mijn jaarclub schitterde ik door afwezigheid. Zelfs mijn moeder wordt ernstig door mij verwaarloosd. Winkelen! Ik weet niet eens meer wat dat is! De kleertjes van Gijs koop ik alleen nog via internet omdat ik geen tijd heb om bij H&M leuke setjes te scoren. Tijd voor de krant neem ik niet, laat staan voor een feel-good-dvd waarmee Thijs regelmatig thuiskomt. Meestal sneak ik dan de studiehoek in. Het eten dat ik kook stijgt niet uit boven het niveau stampot en macaroni, terwijl ik au fond toch echt wel een keukenprinses ben. De planten die we onlangs in de tuin van onze nieuwe woning hebben gepoot, hangen nu al op halfzeven. Wat me het meeste stoort aan mijn leven is het gebrek aan qualitytime voor Gijsje. Als ik hem tegen zessen met traanoogjes en

een groene snotneus in de bakfiets hijs, knagen bergen schuldgevoel aan mijn geweten. Er moet iets veranderen, maar hoe? Ik draaf te veel door. Hoe zat het ook alweer met prioriteiten stellen? De balans is eruit.

Met Mathijs heb ik de afspraak dat we ieder tweemaal in de week koken en inkopen doen. Hij heeft de donderdag en de vrijdag omdat mijn multidisciplinaire oncologiebespreking op donderdag meestal uitloopt en ik op vrijdag – voordat de afdelingsborrel begint – alle brieven naar de huisartsen de deur uit wil hebben. Ik hou niet van stapels werk en ‘to-do-lijsten’ op mijn bureau.

De enige reden waarom ik present ben op de afdelingsborrel is mijn plichtsbesef. Bovendien wil ik de praatjes vermijden dat de moeders binnen de specialistengroep standaard om vijf uur de benen nemen en zich onttrekken aan sociale bijeenkomsten, die nu juist zijn ingesteld om de teamgeest te bevorderen. Ik erger me vaak aan het gezuip van de kerels en aan het gehijg van dames die in hun transparante uniformen elkaar al flirtend de loef afsteken. Een saillant detail daarbij is dat de verpleegkundigen de laatste jaren geduchte concurrentie hebben gekregen van de vrouwelijke assistenten in opleiding. Enkelen van hen hebben zich ook aan het strijdtoneel gemeld.

Meer jagers dan prooi dus. Wat wil je, wie houdt er nu van downdaten?

Na een halfuur ben ik meestal vertrokken.

Met moeite heb ik mijn collega's zover gekregen om de twee dagen verhuisverlof die mij wettelijk toekomen, te verzilveren. Vooral de twee kroonprinsen van onze afdeling maakten zoals gebruikelijk bezwaar. De haantjes zien het als hun hobby om mij op het gebied van gunstverlening dwars te zitten. 'Wie moet dan jouw tietenpoli overnemen?' Zij zijn niet zo gespecialiseerd in borsten en hun eigen poli's waren ook volgeboekt. Zo gaat het meestal. Als ik een dienst wil ruilen, zijn zij standaard niet thuis. Altijd castrerende opmerkingen over moederschema's en andere damesproblemen. De kroonprinsen hebben gemakkelijk praten. Kroonprins 1 is vrijgezel en kroonprins 2 heeft een vrouw die alles 'Oxy Action' geregeld heeft als hij thuiskomt. Eten in de oven, de was gedaan, huiswerk van de kids overhoord, de hockeyspullen gewassen, de financiën op orde en als klap op de vuurpijl: een blijde frisse kop wanneer hij afgepeigerd na uren opereren, overleggen en schrijnend patiëntenleed op zijn tandvlees thuiskomt.

Hun verzoek was om mijn verhuizing wegens personeelstekort een week uit te stellen. Twee collega's

zijn naar een congres en collega Loes had zich ingeschreven voor de bijscholingscursus laparoscopische chirurgie. Maar er viel niks uit te stellen omdat de verhuizer voet bij stuk hield bij de afgesproken datum. Gelukkig nam Loes het voor me op door aan te bieden om haar cursus een maand uit te stellen en collega Ellen bood aan om mijn poli over te nemen. Ellen is kortgeleden toegetreden tot onze maatschap, samen met collega Simone, haar beste vriendin. Momenteel zijn vier van de negen maatschapsleden vrouw. Een kentering die in de toekomst alleen maar zal doorzetten. Girlpower, goed zo.

De verhuisdozen staan hoog opgestapeld in de ruime huiskamer van onze begeerde nieuwbouwwoning. Een van de zestien twee aan twee geschakelde vierkante huizenblokken met veel openschuivend glas naar een ommuurde tuin, die uitkomt op een gezamenlijke binnenplaats. Een aangename speelweide voor de kinderen en ontmoetingsplaats voor afgepeigerde jonge ouders die 's avonds hun schuldgevoel afkopen bij de wipkip. In deze nieuwe wijk gelegen aan de zuidkant van Vleuten wonen voornamelijk goedopgeleide tweeverdieners met jonge kinderen. Mathijs en ik zijn er helemaal aan toe. Met veel rekenwerk en een overtuigend verhaal bij de bank over met name mijn financiële vooruitzicht-

ten in de toekomst is het ons gelukt een overbruggingskrediet van 850.000 euro los te krijgen. Uitgangspunt daarbij is wel dat Thijs dit jaar een bonus van 30.000 euro binnenhaalt en ons bovenhuis aan de Poortstraat in Utrecht voor ten minste 275.000 euro verkocht wordt. Ik ben daar niet onzeker over want de Poortstraat is geliefd bij afgestudeerde stellen die een beginnerswoning zoeken. Bovendien scoort Mathijs dit jaar als nieuwkomer bij D&T Consultancy de ene opdracht na de andere. Na een halfjaar zit hij al bijna aan zijn target, wat wel ten koste gaat van zijn en onze vrije tijd. Zelfs zijn thuisdag ‘verkoopt’ hij regelmatig aan zijn moeder.

Zo ook vandaag. Afspraak was dat we sámen zouden verhuizen. Man en vrouw bouwen hun nieuwe nestje. Ze kunnen hun geluk niet op. Maar de realiteit is anders. Ik sta in mijn eentje tussen meubels en opgestapelde verhuisdozen en weet niet waar te beginnen. Man heeft een presentatie bij Albert Heijn over een nieuw te implementeren logistiek project ten behoeve van ‘just in time’-bevoorrading van versproducten in de winkels. Deze optie op zo’n megadeal kon mijn veelbelovende man niet laten lopen. Dat ik hemel en aarde heb moeten bewegen om vrij te krijgen doet even niet ter zake.

Niet zeuren, maar beuren, spreek ik mezelf toe en ik schuif de zware IKEA-dozen met het tweepersoons-

bed van de Malm-serie eigenhandig over de traploper naar boven. Halverwege de trap schiet het me in de rug. Moeizaam kom ik overeind en met de grootste krachtsinspanning lukt het me de dozen naar de slaapkamer te duwen. Daar zet ik het gevaarte met een inbussleutel in elkaar. We moeten toch slapen vannacht? Nadat ik de matrassen naar boven heb gezeuld wordt het zwart voor mijn ogen. Ik word duizelig en val trillend neer op het bed. Het is zover... ik moet janken.

Stop! Autotherapie!

Ik staar naar het plafond en keer mij tot mijn therapeut, tot mijn personal coach. Die zit in mijn hoofd. Ze adviseert me alsof het een ander betreft. Een vijfendertigjarige vrouw verkeert in crisis.

Luister... ze is oververmoeid en boos. Ze heeft het gevoel dat iedereen haar in de steek laat en alles alleen moet opknappen. Zonder haar loopt het in de soep. Ze is de enige die overzicht heeft op wat gedaan moet worden. En haar meest dierbaren komen hun beloften niet na. Als klap op de vuurpijl menstrueert ze als een rund en kan ze de tampons niet vinden. Ze propt toiletpapier in haar Sloggy-slip. In de spiegel op de badkamer ziet ze rode ogen, vet haar en puistjes naast de plooien van haar neus. Doorgaan, doorgaan.

O jee, bijna vergeten, de meedogenloze deadline! Waar is haar computer? En de man van de ADSL komt ook al niet opdagen. Ze heeft geen dongle en ze heeft met haar promotor afgesproken dat hij uiterlijk vandaag het vijfde en gereviseerde hoofdstuk van haar proefschrift ontvangt. Vandaar die afspraak met de KPN. Omdat ze geen rijbewijs heeft en haar fiets nog in de Poortstraat staat, heeft ze geen tijd om het stickje met het bestand persoonlijk bij de prof van het UMC Utrecht af te leveren. Met het openbaar vervoer kost te veel tijd. Ze is ten einde raad. Ten slotte, als ze eindelijk het espressoapparaat gevonden heeft voor het begeerde cafeïneshot, kan ze na het openen van twaalf dozen nergens bonen vinden. Op de vloer liggen glazen, bestek, pannen, servies en de hele voedselvoorraad uit de voormalige gangkast. Ze bekijkt de veldslag.

Haar interne coach geeft advies, die heeft ook de Stephen Covey-cursus in gedachte. First things first. Stel prioriteiten. Je doet maar wat, dit is niet effectief. Punt één: haal tampons bij de supermarkt en schaf tegelijkertijd champagne, haring, sushi's of andere leuke happen aan voor een welkome ontvangst van je man. Punt twee: neem een douche en tut je een beetje op. Punt drie: vraag burens of je gebruik mag maken van hun internet. Neem dan de

bus naar Haarzuilens en geniet van een lunch op een terras. Daar bepaal je wat je vanmiddag nog gedaan wilt hebben. En bovendien, wordt het niet eens tijd voor een Mirena-spiraal? Die menstruaties van jou zijn veel te heftig.

Kort en krachtig. Zo werkt dat dus, die autotherapie. Mijn geheim, mijn toeverlaat, mijn interne rots in de branding. Braaf volg ik de suggesties op.

Ik bel aan bij de burens. Aardige vrouw, slank, uitnodigend, uitbundig. Iets ouder dan ik, schat ik in. Ziet er goed uit. Inplants, dat wel. Leer mij borsten kennen. Te bol zijn ze en iets te jong. Joggingtenue, lange benen, blote voeten met – hoe heet dat ook weer? – French? en nog wat onder haar nagels. Een slons voel ik me. Nat haar, geen make-up, godzijdank mijn zonnebril. Niet verontschuldigen, denk ik, nergens voor nodig, snapt zij natuurlijk ook wel. Twee kinderen heeft ze, een peuter en een schoolgaand kind. Gescheiden, weet ik nu al. Ze heet Hester. Nee, helpen hoeft niet, gaat prima in mijn eentje, heerlijk zelfs, weer ik af. Geen pottenkijkers vandaag. Voor haar zou het geen moeite zijn, ze heeft tijd zat, de kinderen zijn momenteel bij haar ex, daarnaast geen baan en bovendien is haar hobby inrichten. Haar Mac verstuurt mijn bestand moeiteloos. Weg-

strepen dus, een probleem minder. Dank je, aardig... van je. Ja, zeker weten, laat mij maar lekker buffelen. Façade, het werkt!

Ter ontspanning. Plein Haarzuilens, de zon schijnt en er is veel te zien. Er wordt getrouwd. Beiden zijn de zestig gepasseerd. Kleinkinderen in roze en donkerblauw gooien witte veertjes op. Opa laat duiven ontsnappen uit een pitrieten mand. Aandoenlijk. Wat zit er achter dit schouwspel van pril geluk? Ik kijk nog eens goed. Ze komt me bekend voor. Twee jaar geleden, mammacarcinoom. Haar rechterborst heb ik moeten amputeren, met okselkliertoilet. De lymfeklieren zaten vol met uitzaaiingen. Toen was ze nog weduwe. De voile over haar arm maskeert de elastieken steunmouw. Ze zit in mijn onderzoeksgroep.

Hoop! Dat is wat ik zie, terwijl ik me verberg achter de krant.

Hoop... denk ik, is dat niet waar dokters ook in grosieren?

‘Zo, dat heb je allemaal snel voor elkaar.’

Mathijs, loopt als een trotse pauw door het huis. De dozen staan netjes gestapeld in de hal, de keuken is grotendeels ingericht en de meubels zijn naar mijn goeddunken gerangschikt.